

Megnyitó beszéd.

Elmondotta az 1905. november 16.-án tartott Szent Imre ünnepélyen

Gróf Logothetti Oresztesz

elnök.

Szokásos és divatszerű napjainkban az eszmék időmulásáról és korok szerinti kihalásáról beszélni. És valóban voltak és vannak e világon nagy eszmék, melyek — mihelyt megszületnek — szárnyra kelnek, bejárják az egész világot, pillanatnyi ellenállhatatlan varázssal meghódítják az emberiséget, hogy nemsokára vagy azért tűnjenek el teljesen, mert megvalósultak, vagy pedig hogy meghajolva új, nagyobb, hatalmasabb eszmék súlya előtt, az új hódítóknak, a modernebb eszméknek rabszolgáivá legyenek, mert nem bírtak erkölcsi tartalommal. Már pedig az erkölcsi erő az ama lényeg, mely minden eszménynek és ideális törekvésnek örökre megadja a maga életképességét. — Ezzel szemben az anyagiságra alapított törekvések mindig mint pillanatnyi benyomások tűntek el.

Csak egy eszme van, egy nagy világeszme, mely immár kétezer éven át meg tudta óvni a maga erkölcsi tisztaságát, mely korszakonként csak erőben és mélységben gyarapodott és melynek szolgálatában boldogan éltek és haltak a múltnak számos kicsinyei és nagyjai. Ez az egyetlen világeszme, melynek igazságait nem tudták megdönteni sem az ókor véres gyűlölete, sem a jelenkor határtalan közönyössége, — ez az egyetlen, feltétlen világeszme: a kereszténység eszméje. Ennek az eszmének erkölcsi tartalmanál fogva megvolt mások fölött ama előnye is, hogy olyan képviselői voltak mindig, kiknek képe és benyomásai az utódok lelkében századok múltán is fölkeltik ugyanazon eszményi törekvéseket és érzelmeket, melyek egykor az ő lelküket hevítették. Ilyen magasztos megtestesítője volt a legtisztább eszmei törekvésnek: ideálunk és eszmei vezérünk Szűz Szent Imre herceg, kinek szelleme

mai ünnepélyünket is elárasztja és kinek példáját követni: első, legfőbb feladatunk.

És mire tanít védőszentünk példája? A keresztény erényre az ő legistenibb mivoltában. A keresztény erénynek, mely magában foglalja Isten félelmét, az erkölcsös életet, az emberszeretetet, önfeledőzést, boldog családi életet — ennek a keresztény erénynek volt legtisztább, legszentebb bajnoka egyesületünk és egész keresztény ifjuságunk védőszentje: Szt. Imre.

Föl kell tehát újra ébresztenünk azt az erős, és nagy hitet, amely az ő lelkében élt, Isten szeretetét, egyházunkhoz való ama hű ragaszkodást, mely az ő korát jellemezte. Békét, szeretetet akarunk! Mert hisz szent hitünk a szeretet vallása, szentegyházunk mindig a béke hirdetője volt. Tiszteljük más hiten lévő társaink vallásos meggyőződését, velük a közös egy haza szeretetében és szolgálatában egyesülünk, — és mégis ifjuságunk lelkében föl kell ébresztenünk újra azt a régi, erős önéretet, hogy mindenütt és mindenkor, most itt és majd künt az életben, bátran és örömezt szent meggyőződésből valjunk, hogy: katolikusok vagyunk, azok akarunk lenni egészen és igazán!

Ezek voltak röviden összefoglalva egyesületünk céljai. Még egy pár szót egyleti életünkről: Még tavaly ősszel tette lehetővé kegyes, szeretett Főpásztorunk áldozatkészsége, hogy megszerezhettük magunknak a rég óhajtott csendes otthont; épen egy esztendeje, hogy beköltöztünk egyleti helyiségeinkbe. Azóta ünnepélyek, felolvasó estélyek és egy táncestély rendezése által sikerült a közönség érdeklődését egyletünkre vonni és legalább némileg azt a sűrű közönyt szétoszlatni, amely társadalmunk támogatását oly soká tartotta vissza ifju, de életképes egyesületünktől. Folyó hó elején alakítottuk meg egyesületünk kebelén belül a szociális szakosztályt, melynek ülésain képzett szociológusaink ismertetik a társadalmi szegénységnek, nyomorúságnak okait és az enyhítésére alkalmas és szükséges eszközöket. Egy tegnapelőtt egyleti helyiségeinkben megtartott értekezleten elhatároztuk, hogy egyesületünkön belül vagy mellette megalakítjuk a Szt. Vince egyletet, mely kizárólag szegénysegélyezéssel fog foglalkozni, — de egyúttal kimondtuk, hogy addig is, míg ezen egylet megalakul, tagjaink közül néhányan, kik erre különös hivatást érzünk, fölkeressük a szegénység és nyomor hajlékait, tanulmányozzuk a szegényeket és azoknak, kik érdemesnek mutatkoznak, segílyt juttattunk.

Szóval dolgozunk, — nemes szórakozáson kívül tudományos önképzéssel és humánus dolgokkal foglalkozunk. Bebizonyítottuk, hogy igenis életképesek vagyunk, hogy talán méltán kérhetjük a mélyen tisztelt közönség érdeklődését, támogatását és igazán hiszszük, hogy — ha lassan, de fáradhatatlanul haladunk tovább eszményi céljaink felé — Urunk Istenünk ezután sem fogja megvonni tőlünk kegyelmét!
